ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 16. júla 2009 *

Vo veci C-128/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Tribunal de première instance de Liège (Belgicko) z 20. marca 2008 a doručený Súdnemu dvoru 28. marca 2008, ktorý súvisí s konaním:

Jacques Damseaux

proti

Belgickému kráľovstvu,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits (spravodajca) a J.-J. Kasel,

* Jazyk konania: francúzština.

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. februára 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— J. Damseaux, v zastúpení: E. Traversa, advokát,

— belgická vláda, v zastúpení: J.-C. Halleux, splnomocnený zástupca,

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a C. Blaschke, splnomocnení zástupcovia,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a J.-C. Gracia, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: I. Bruni, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

— holandská vláda, v zastúpení: M. Noort, C. Wissels a Y. de Vries, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: L. Seeboruth a S. Ford, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Lyal a J.-P. Keppenne, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 56 ES a 293 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi J. Damseauxom a belgickou daňovou správou, týkajúceho sa zdanenia dividend v Belgicku, ktoré J. Damseaux získal od spoločnosti so sídlom vo Francúzsku a v súvislosti s ktorými už v tomto štáte zaplatil daň.

Právny rámec

3 Zmluva z 10. marca 1964 medzi Belgickom a Francúzskom o zamedzení dvojitého zdanenia a stanovení pravidiel vzájomnej administratívnej a právnej pomoci v oblasti daní z príjmov, zmenená a doplnená dodatkom podpísaným 8. februára 1999 (ďalej len „francúzsko-belgická zmluva“) vo svojom článku 15 stanovuje:

„1. Dividendy pochádzajúce zo zmluvného štátu, ktoré sú vyplatené rezidentovi druhého zmluvného štátu, sa zdaňujú v tomto druhom štáte.

2. S výhradou ustanovení odseku 3 však môžu byť tieto dividendy zdanené v zmluvnom štáte, ktorého je spoločnosť, ktorá vypláca dividendy rezidentom, a podľa právnej úpravy tohto štátu, avšak takto stanovená daň nemôže byť vyššia ako:

…

b) 15 % hrubej sumy dividend…

Tento odsek sa nevzťahuje na zdanenie zisku spoločnosti, ktorý slúži na vyplatenie dividend.

…

4. Pokiaľ nemá prospech z platby stanovenej v odseku 3, môže rezident Belgicka, ktorý prijíma dividendy spoločnosti rezidenta Francúzska, požiadať o vrátenie zálohovej dane súvisiacej s týmito dividendami, ktorá bola prípadne zaplatená rozdeľujúcou spoločnosťou. Francúzsko je oprávnené z hodnoty vrátených súm vybrať zrážkovú daň, stanovenú v odseku 2 tohto článku, podľa sadzby uplatniteľnej na dividendy, ktoré súvisia s vrátenými sumami.

…“

4 Článok 19 A francúzsko-belgickej zmluvy stanovuje:

„Dvojitému zdaneniu sa zamedzí nasledujúcim spôsobom:

A. Pokiaľ ide o Belgicko:

1. Príjmy a výnosy z kapitálového hnuteľného majetku, ktoré spadajú do pôsobnosti režimu vymedzeného v článku 15 ods. 2 až 4, z ktorých bola vo Francúzsku skutočne odvedená zrážková daň, a ktoré sú prijímané spoločnosťami rezidentmi Belgicka podliehajúcimi dani z príjmu právnických osôb, sú prostredníctvom výberu zálohovej dane z príjmu z hnuteľného majetku pri bežnej sadzbe francúzskej dane z ich sumy, oslobodené od dane z príjmu právnických osôb a dane z rozdelenia v podmienkach stanovených belgickou vnútroštátnou právnou úpravou.

Pre príjmy a výnosy uvedené v predchádzajúcom odseku, ktoré sú prijímané inými rezidentmi Belgicka…, z ktorých bola vo Francúzsku skutočne odvedená zrážková daň,

bude daň splatná v Belgicku z ich čistej sumy po odpočítaní francúzskej zrážkovej dane znížená, na jednej stane o zálohovú daň z príjmu z hnuteľného majetku vyberanú pri bežnej sadzbe, a na druhej strane o paušálnu časť zahraničnej dane odpočítateľnej v podmienkach stanovených belgickou právnou úpravou, pričom táto časť nemôže byť nižšia ako 15 % uvedenej čistej sumy.

Pokiaľ ide o dividendy, ktoré spadajú do pôsobnosti režimu vymedzeného v článku 15 ods. 2 a 3 a ktoré sú pripísané fyzickej osobe rezidentovi Belgicka, táto osoba môže namiesto započítania paušálnej časti zahraničnej dane uvedenej vyššie dosiahnuť pri týchto príjmoch započítanie daňovej úľavy vo výške a za podmienok stanovených v belgickej právnej úprave v prospech dividend vyplácaných spoločnosťami rezidentmi Belgicka, pod podmienkou podania písomnej žiadosti najneskôr v lehote stanovenej na účely podania jej ročného daňového priznania.

…“

5 Článok 171 Code des impôts sur les revenues (zákonník o daniach z príjmov), koordinovaného kráľovským nariadením z 10. apríla 1992 a potvrdeného zákonom z 12. júna 1992 (príloha *Moniteur belge* z 30. júla 1992, ďalej len „ZDP z roku 1992“) stanovuje:

„Odchylne od článkov 130 až 168 a okrem prípadu, ak je takto vypočítaná daň, zvýšená o daň súvisiacu s iným príjmami, vyššia ako daň, z ktorej vyplýva uplatňovanie uvedených článkov na všetky zdaniteľné príjmy, sú oddelene zdaňované:

…

2a vo výške 15 %:

…

b) dividendy uvedené v článku 269, druhom odseku, bode 2, treťom odseku a jedenástom odseku.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

6 J. Damseaux má bydlisko v Belgicku a v priebehu rokov 2005 až 2007 mu boli vyplatené dividendy akciovej spoločnosti Total so sídlom vo Francúzsku, v ktorej vlastnil 5 463 akcií.

7 Tieto dividendy boli najprv vo Francúzku predmetom zrážkovej dane vo výške 25 %. Podľa článku 15 ods. 2 francúzsko-belgickej zmluvy mohol J. Damseaux požiadať o vrátenie časti tejto dane, a to tak, aby uvedené dividendy boli vo Francúzsku zdanené len zrážkovou daňou vo výške 15 %.

8 Suma bola po tomto zdanení v Belgicku predmetom zálohovej dane z príjmu z hnuteľného majetku vo výške 15 %.

9 J. Damseaux sa domnieva, že jeho francúzske dividendy znášajú vyššie daňové zaťaženie ako dividendy belgického pôvodu a že vzhľadom na to, že Belgické kráľovstvo prijalo skutočnosť, že Francúzska republika vyberá zrážkovú daň, je ako členský štát bydliska

povinné umožniť započítanie francúzskej dane do belgickej zálohovej dane z príjmu z hnuteľného majetku alebo upustiť od vyberania zálohovej dane z príjmu z hnuteľného majetku na účely zamedzenia dvojitého zdanenia a preto podal proti daňovým výmerom belgickej daňovej správy týkajúcim sa vyplatených dividend sťažnosti.

10 Keďže belgická daňová správa tieto sťažnosti zamietla vzhľadom na to, že z článku 15 francúzsko-belgickej zmluvy vyplýva zdanenie dividend tak vo Francúzsku, ako aj v Belgicku, J. Damseaux sa obrátil na tribunal de première instance de Liège.

11 Uvedený súd zastáva názor, že aj keď situácie belgických rezidentov sú objektívne porovnateľné, vzťahujú sa na nich rozdielne daňové režimy podľa toho, či sú im vyplácané dividendy spoločnosťou, ktorá má sídlo v Belgicku alebo spoločnosťou so sídlom v inom členskom štáte. Kým totiž dividendy vyplácané belgickému rezidentovi zahraničnou spoločnosťou sú predmetom medzinárodného dvojitého zdanenia, dividendy vyplatené belgickému rezidentovi belgickými spoločnosťami sú zdaňované len sadzbou 15 % podľa článku 171 ods. 2a písm. b) ZDP z roku 1992 a nie sú predmetom dvojitého zdanenia.

12 Keďže tribunal de première instance de Liège zdôraznil, že francúzsko-belgická zmluva nebola predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Kerckhaert a Morres (C-513/04, Zb. s. I-10967), je podľa tohto súdu súčasťou belgickej daňovej právnej úpravy, a preto musí byť v súlade s právom Spoločenstva. Uvedený súd tiež zdôrazňuje, že Belgické kráľovstvo neprijalo žiadne opatrenie na zamedzenie dvojitého zdanenia dotknutých dividend.

13 Za týchto okolností tribunal de première instance de Liège rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 56 [ES] vykladať tak, že zakazuje obmedzenie vyplývajúce z [francúzsko-belgickej zmluvy], ktoré zachováva čiastočné dvojité zdanenie dividend z akcií spoločností so sídlom vo Francúzsku a ktoré spôsobuje, že daňové zaťaženie týchto dividend je vyššie, ako je samotná belgická zálohová daň z príjmu z hnuteľného majetku uplatňovaná na dividendy vyplácané belgickou spoločnosťou akcionárovi, ktorý je belgickým rezidentom?

2. Má sa článok 293 [ES] vykladať tak, že v dôsledku neho sa opomenutie [Belgického kráľovstva] opätovne prerokovať s [Francúzskou republikou] nový spôsob zamedzenia dvojitého zdanenia dividend z akcií spoločností so sídlom vo Francúzsku považuje za protiprávne?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

14 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či článok 56 ES bráni dvojstrannej daňovej zmluve, podľa ktorej môžu byť dividendy, ktoré vyplatila spoločnosť so sídlom v členskom štáte akcionárovi s bydliskom v inom členskom štáte, zdanené v oboch týchto členských štátoch, a to bez toho, aby členský štát, v ktorom má akcionár bydlisko, zabránil z toho vyplývajúcemu dvojitému zdaneniu.

15 V tomto prípade z článku 15 francúzsko-belgickej zmluvy vyplýva, že dividendy pochádzajúce z jedného zmluvného štátu, ktoré sú vyplatené rezidentovi druhého

zmluvného štátu, sú v tomto druhom členskom štáte zdaniteľné, ale v zmluvnom štáte, v ktorom má sídlo spoločnosť vyplácajúca dividendy, môžu byť predmetom dane nepresahujúcej 15 % hrubej sumy dividend.

16 Aj keď tak dividendy vyplácané spoločnosťou so sídlom vo Francúzsku akcionárovi rezidentovi Belgicka môžu byť zdanené v oboch týchto členských štátoch, z francúzsko-belgickej zmluvy vyplýva — ako to napokon uvádza aj vnútroštátny súd — že táto zmluva obsahuje aj ustanovenia týkajúce sa zamedzenia dvojitého zdanenia.

17 Podľa článku 19 A ods. 1 druhého pododseku francúzsko-belgickej zmluvy, pokiaľ ide o dividendy prijaté akcionármi rezidentmi Belgicka, ktorí vo Francúzsku zaplatili zrážkovú daň, bude daň splatná v Belgicku z ich čistej sumy po odpočítaní francúzskej zrážkovej dane znížená, na jednej stane o zálohovú daň z príjmu z hnuteľného majetku vyberanú pri bežnej sadzbe, a na druhej strane o paušálnu časť zahraničnej dane odpočítateľnej v podmienkach stanovených belgickou právnou úpravou, pričom táto časť nemôže byť nižšia ako 15 % uvedenej čistej sumy. Podľa článku 19A ods. 1 tretieho pododseku uvedenej zmluvy, pokiaľ ide o dividendy, ktoré spadajú do pôsobnosti režimu vymedzeného v článku 15 ods. 2 a 3 tejto zmluvy a ktoré sú pripísané fyzickej osobe rezidentovi Belgicka, táto osoba môže namiesto započítania paušálnej časti vyššie uvedenej zahraničnej dane dosiahnuť pri týchto príjmoch započítanie daňovej úľavy vo výške a za podmienok stanovených v belgickej právnej úprave v prospech dividend vyplácaných spoločnosťami rezidentmi Belgicka, pod podmienkou podania písomnej žiadosti najneskôr v lehote stanovenej na účely podania jej ročného daňového priznania.

18 V tejto súvislosti francúzska vláda tvrdí, že vzhľadom na to, že cieľom a účinkom francúzsko-belgickej zmluvy je odstránenie dvojitého zdanenia, ktorého predmetom sú dividendy vyplatené spoločnosťou so sídlom vo Francúzsku akcionárovi s bydliskom v Belgicku, nie je potrebné na prvú otázku odpovedať.

19 Žalobca vo veci samej sa tiež domnieva, že zo správneho uplatnenia článku 19 A francúzsko-belgickej zmluvy zo strany Belgického kráľovstva by vyplývalo zamedzenie dvojitého zdanenia francúzskych dividend vyplácaných akcionárovi s bydliskom v Belgicku. Belgické kráľovstvo však článok 19 A neuplatnilo, keďže belgická právna úprava viac neupravuje spôsoby započítania paušálnej časti, čo predstavuje nielen porušenie francúzsko-belgickej zmluvy, ale aj diskrimináciu zakázanú článkom 56 ES.

20 Súdnemu dvoru neprináleží v rámci konania začatého na základe 234 ES vykladať článok 19 A francúzsko-belgickej zmluvy a určovať povinnosti, ktoré z nej vyplývajú, keďže takýto výklad spadá do právomoci vnútroštátnych súdov.

21 Ak vnútroštátny súd v rámci takého výkladu dospeje k záveru, že článok 19 A francúzsko-belgickej zmluvy obsahuje povinnosť Belgického kráľovstva zabrániť dvojitému zdaneniu prostredníctvom paušálnej časti alebo daňovej úľavy, tomuto súdu tiež prináleží vyvodiť v zmysle vnútroštátneho práva dôsledky z nevykonania článku 19 A.

22 Z judikatúry totiž vyplýva, že Súdny dvor nemá v rámci článku 234 ES právomoc rozhodovať o prípadnom porušení ustanovení dvojstranných dohôd zo strany zmluvného členského štátu, teda dohôd uzatvorených členskými štátmi s cieľom odstrániť alebo zmierniť negatívne účinky koexistencie vnútroštátnych daňových systémov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2007, Columbus Container Services, C-298/05, Zb. s. I-10451, bod 46). Súdny dvor nemôže ani skúmať vzťah medzi vnútroštátnym opatrením a ustanoveniami zmluvy o zamedzení dvojitého zdanenia, akou je dvojstranná daňová zmluva vo veci samej, keďže táto otázka nespadá do rámca výkladu práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. decembra 2000, AMID, C-141/99, Zb. s. I-11619, bod 18, ako aj Columbus Container Services, už citovaný, bod 47).

23 Z formulácie prvej otázky však vyplýva, že vnútroštátny súd vychádza z domnienky, že francúzsko-belgická zmluva umožňuje zachovanie dvojitého právneho zdanenia dividend vyplácaných spoločnosťou so sídlom vo Francúzsku akcionárovi s bydliskom v Belgicku. Prvú otázku vnútroštátneho súdu preto treba chápať tak, že tento súd sa ňou pýta, či článok 56 ES bráni dvojstrannej daňovej zmluve, akou je zmluva vo veci samej, v zmysle ktorej môžu byť dividendy vyplácané spoločnosťou so sídlom v jednom členskom štáte akcionárovi s bydliskom v druhom členskom štáte zdanené v oboch týchto členských štátoch a ktorá nevyžaduje, aby bola členskému štátu, kde má akcionár bydlisko, uložená bezpodmienečná povinnosť zabrániť dvojitému zdaneniu, ktoré z toho vyplýva.

24 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že aj keď priame dane patria do právomoci členských štátov, tieto štáty ich musia uplatňovať v súlade s právom Spoločenstva (pozri najmä rozsudky z 13. decembra 2005, Marks & Spencer, C-446/03, Zb. s. I-10837, bod 29; z 12. septembra 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, Zb. s. I-7995, bod 40; z 12. decembra 2006, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, C-374/04, Zb. s. I-11673, bod 36, a z 8. novembra 2007, Amurta, C-379/05, Zb. s. I-9569, bod 16).

25 Každému členskému štátu najmä prináleží, aby v súlade s právom Spoločenstva upravil svoj systém zdaňovania rozdeľovaných ziskov a v tomto rámci určil základ dane, ako aj sadzbu dane, ktorá sa uplatní, pokiaľ ide o akcionára, ktorému bol tento zisk vyplatený (pozri najmä rozsudky Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, už citovaný, bod 50; z 12. decembra 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, Zb. s. I-11753, bod 47, a z 20. mája 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, Zb. s. I-3747, bod 30).

26 Z toho po prvé vyplýva, že dividendy vyplácané spoločnosťou so sídlom v jednom členskom štáte akcionárovi s bydliskom v druhom členskom štáte môžu byť predmetom dvojitého zdanenia, ak sa oba členské štáty rozhodnú uplatniť svoje daňové právomoci a zdaniť tieto dividendy u akcionára.

27 Po druhé Súdny dvor už rozhodol, že nevýhody, ktoré môžu vyplývať z paralelného výkonu daňových právomocí rôznych členských štátov, nepredstavujú v prípade, že takýto výkon nie je diskriminačný, obmedzenia zakázané Zmluvou ES (pozri v tomto zmysle rozsudky Kerckhaert a Morres, už citovaný, body 19, 20 a 24, ako aj Orange European Smallcap Fund, už citovaný, body 41, 42 a 47).

28 Aj keď sa zamedzenie dvojitého zdanenia v rámci Európskeho spoločenstva nachádza medzi cieľmi Zmluvy, je potrebné konštatovať, že v súčasnosti okrem zmluvy z 23. júla 1990 o zamedzení dvojitého zdanenia v súvislosti s úpravou ziskov združených podnikov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 225, s. 10), členské štáty v tejto súvislosti neprijali na základe článku 293 ES nijakú viacstrannú zmluvu (pozri rozsudok z 12. mája 1998, Gilly, C-336/96, Zb. s. I-2793, bod 23).

29 Odhliadnuc od smernice Rady 90/435/EHS z 23. júla 1990 o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom v prípade materských spoločností a dcérskych spoločností v rozličných členských štátoch (Ú. v. ES L 225, s. 6; Mim. vyd. 09/001, s. 147) a smernice Rady 2003/48/ES z 3. júna 2003 o zdaňovaní príjmu z úspor v podobe výplaty úrokov (Ú. v. ES L 157, s. 38; Mim. vyd. 09/001, s. 369), totiž v rámci práva Spoločenstva doposiaľ nebolo prijaté žiadne opatrenie na zjednotenie alebo harmonizáciu smerujúce k zamedzeniu situácií dvojitého zdanenia (pozri najmä rozsudok Orange European Smallcap Fund, už citovaný, bod 32).

30 V prípade neexistencie opatrení na zjednotenie alebo harmonizáciu na úrovni Spoločenstva majú členské štáty naďalej právomoc, aby prostredníctvom zmluvy alebo jednostranne definovali kritériá rozdelenia svojej daňovej právomoci najmä so zreteľom na zamedzenie dvojitého zdanenia (rozsudky Gilly, už citovaný, body 24 a 30; z 21. septembra1999, Saint-Gobain ZN, C-307/97, Zb. s. I-6161, bod 57; Amurta, už citovaný, bod 17, ako aj Orange European Smallcap Fund, už citovaný, bod 32). Preto prináleží členským štátom, aby prijali potrebné opatrenia na zamedzenie situácií dvojitého zdanenia, a to najmä tým, že uplatnia kritériá používané v medzinárodnej daňovej praxi (pozri rozsudok Kerckhaert a Morres, už citovaný, bod 23).

31 Ako bolo uvedené v bode 15 tohto rozsudku, v prejednávanej veci môžu byť v súlade s rozdelením daňových právomocí, na ktorom sa dohodli Francúzska republika a Belgické kráľovstvo, dividendy vyplácané spoločnosťou so sídlom vo Francúzsku belgickému rezidentovi zdanené v oboch týchto členských štátoch.

32 V situácii, v ktorej môže tieto dividendy zdaniť tak členský štát, z ktorého dividendy pochádzajú, ako aj členský štát, v ktorom má akcionár bydlisko, by predpoklad, že zamedziť tomuto dvojitému zdanenie prináleží nevyhnutne členskému štátu bydliska, znamenal priznať prednosť v zdanení tohto typu príjmov členskému štátu, z ktorého dividendy pochádzajú.

33 Aj keby takéto rozdelenie právomocí bolo v súlade najmä s medzinárodnou právnou praxou, ako sa odráža vo vzorovej daňovej zmluve týkajúcej sa príjmu a majetku, ktorú vypracovala Organizácia pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (OECD), najmä v jej článku 23 B, je nepochybné, že právo Spoločenstva v jeho súčasnej podobe a v situácii, akou je tá vo veci samej, nestanovuje všeobecné kritériá na rozdelenie právomocí medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o zamedzenie dvojitého zdanenia vnútri Spoločenstva (pozri rozsudky Kerckhaert a Morres, už citovaný, bod 22, ako aj Columbus Container Services, už citovaný, bod 45).

34 Z toho vyplýva, že hoci sa členský štát nemôže odvolávať na dvojstrannú zmluvu s cieľom vyhnúť sa povinnostiam, ktoré má podľa Zmluvy (pozri rozsudky zo 14. decembra 2006, Denkavit Internationaal a Denkavit France, C-170/05, Zb. s. I-11949, bod 53, a Amurta, už citovaný, bod 55), okolnosť, že tak členský štát, z ktorého dividendy pochádzajú, ako aj členský štát, v ktorom má akcionár bydlisko, môžu tieto dividendy zdaniť, neznamená, že členský štát bydliska je v zmysle práva Spoločenstva povinný zabrániť nevýhodám, ktoré by mohli vyplývať z výkonu právomoci takto rozdelenej medzi oba členské štáty.

35 Za týchto okolností a v rozsahu, v akom je predmetom prvej otázky vnútroštátneho súdu len francúzsko-belgická zmluva, je potrebné na ňu odpovedať v tom zmysle, že vzhľadom na to, že právo Spoločenstva v jeho súčasnej podobe a v situácii, akou je tá vo veci samej, nestanovuje všeobecné kritériá rozdelenia právomocí medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o zamedzenie dvojitého zdanenia vnútri Spoločenstva, článok 56 ES nebráni dvojstrannej daňovej zmluve, ako je tá vo veci samej, podľa ktorej dividendy vyplatené spoločnosťou so sídlom v jednom členskom štáte akcionárovi s bydliskom v druhom členskom štáte môžu byť zdanené v oboch týchto členských štátoch a podľa ktorej členský štát bydliska akcionára nie je bezpodmienečne povinný zamedziť dvojitému právnemu zdaneniu, ktoré z toho vyplýva.

O druhej otázke

36 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

37 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Vzhľadom na to, že právo Spoločenstva v jeho súčasnej podobe a v situácii, akou je tá vo veci samej, nestanovuje všeobecné kritériá rozdelenia právomocí medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o zamedzenie dvojitého zdanenia vnútri Spoločenstva, článok 56 ES nebráni dvojstrannej daňovej zmluve, ako je tá vo veci samej, podľa ktorej dividendy vyplatené spoločnosťou so sídlom v jednom členskom štáte akcionárovi s bydliskom v druhom členskom štáte môžu byť zdanené v oboch týchto členských štátoch a podľa ktorej členský štát bydliska akcionára nie je bezpodmienečne povinný zamedziť dvojitému zdaneniu, ktoré z toho vyplýva.

Podpisy